

FENT I DESFENT

Tastets

Em dic Júlia

Anaves sovint a les xerrades, conferències i presentacions de llibres que feien a la biblioteca central de la teva ciutat. Hi anaves sola. Arribaves uns minuts abans per poder trobar seient, sempre a la segona fila. Treballaves –de fet, encara hi treballes– en un despatx d'una multinacional alimentària, però, si algú t'hagués preguntat quin era el teu ofici, segur que hauries dit: «Escoltar». Quan finalitzava l'acte, els assistents s'aixecaven i feien grupets de dues, tres o quatre persones, i es posaven a xerrar. Quan ja marxaves, t'arribaven frases i comentaris d'algun d'aquests grupets, i vas corroborar que els seus integrants eren un grapat d'egos competint per veure qui deia la frase més enginyosa. O es vanagloriaven dels seus coneixements en no sé què, usant arguments grandiloqüents i buits de contingut. «Xerrameca barata», pensaves. Per això, quan s'acabava l'acte, t'aixecaves de la cadira de la segona fila i anaves cap a la porta de sortida, esquivant els grupets que s'entossudien a posar-se enmig del passadís.

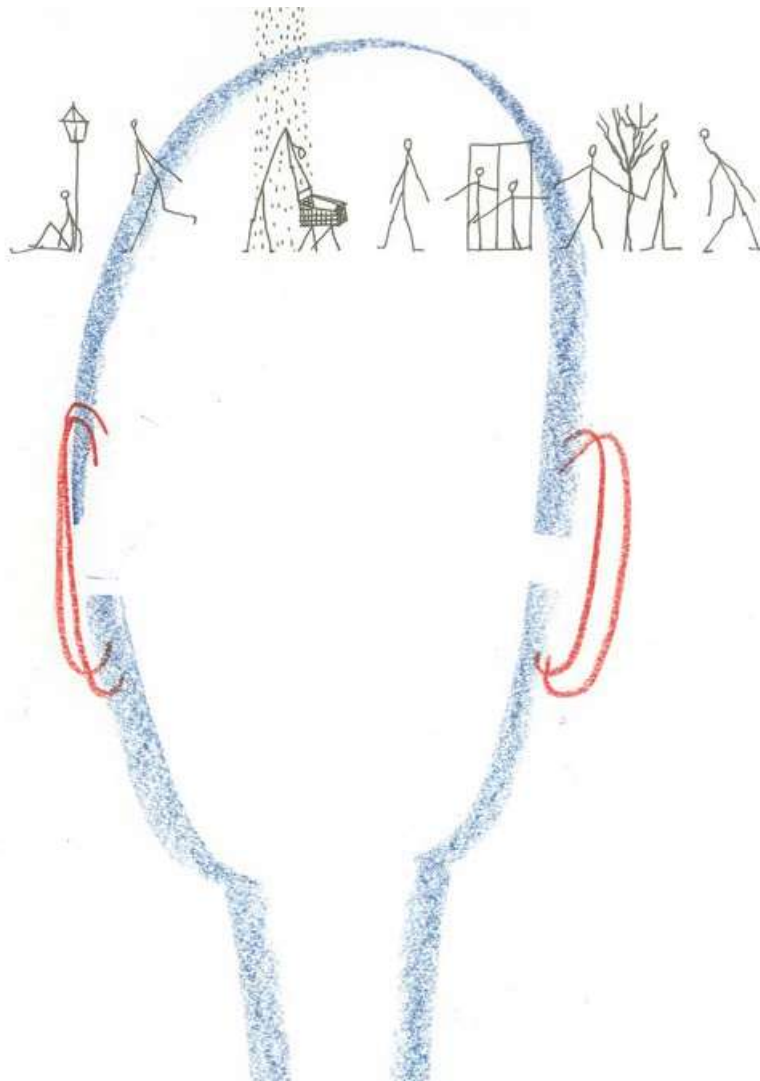
Un dia vas anar a la presentació d'un poemari d'una poetessa de la comarca. Quan et vas aixecar per anar cap a la sortida, un cos et va interceptar el pas. Era una cara somrient que et va dir: «Hola! Què t'ha semblat?». Primer et vas bloquejar, però de seguida vas dir, amb una veueta imperceptible: «Perdoni, tinc pressa». La cara somrient es va apartar i tu, per fi, vas arribar fins al final del passadís, vas agafar el mànec de la porta, vas empènyer i vas sortir al carrer. A fora, l'aire era fred i et vas revifar una mica. No entenes res: «Què m'ha passat? Per què li interessa la meua opinió? Potser em coneix i jo no el conec?», pensaves.

Al cap d'uns dies, va haver-hi una altra presentació. Era de l'autor d'un llibre de contes infantils. Et vas asseure, com sempre, a la segona fila, però aquesta vegada estaves força inquieta. Sovint miraves cap enrere, cercant una cara somrient, fins que la vas trobar entre cares estressades de mames amb nens endormiscats. T'estava mirant. De seguida, vas abaixar la mirada, la cara cap endavant, disposada a escoltar el conferenciant. Però aquesta vegada vas ser incapaç de seguir els raonaments de l'autor. El senties, però no el podies escoltar: el teu cap no t'ho permetia, entretingut com estava, pensant què passaria després. Quan va acabar l'acte i vas anar en direcció a la porta de sortida, et vas tornar a trobar amb els seus ulls, i aquesta vegada no vas fugir.

«Em dic Júlia». A poc a poc i sense presses, vas espolsar les teves pors i vas poder confiar-hi. Va costar unes quantes presentacions de llibres, però era el temps que necessitaves, ni més ni menys. I sí, vas fer allò que detestaves tant. Perquè estaves en un d'aquests grupets que es formaven en acabar l'acte. De fet, esperaves que arribés aquest moment, per construir el teu grupet de dos, ple de mirades còmplices i de cares somrients.

| Margarida Ponsatí |

El relat breu a través dels sentits. Taller de creació i anàlisi de textos per Núria Martí Constans. Fundació Josep Pla (FJP). Octubre-novembre 2024.

Il·lustració: Rosa Aguiló Miquel

No tot és fosc

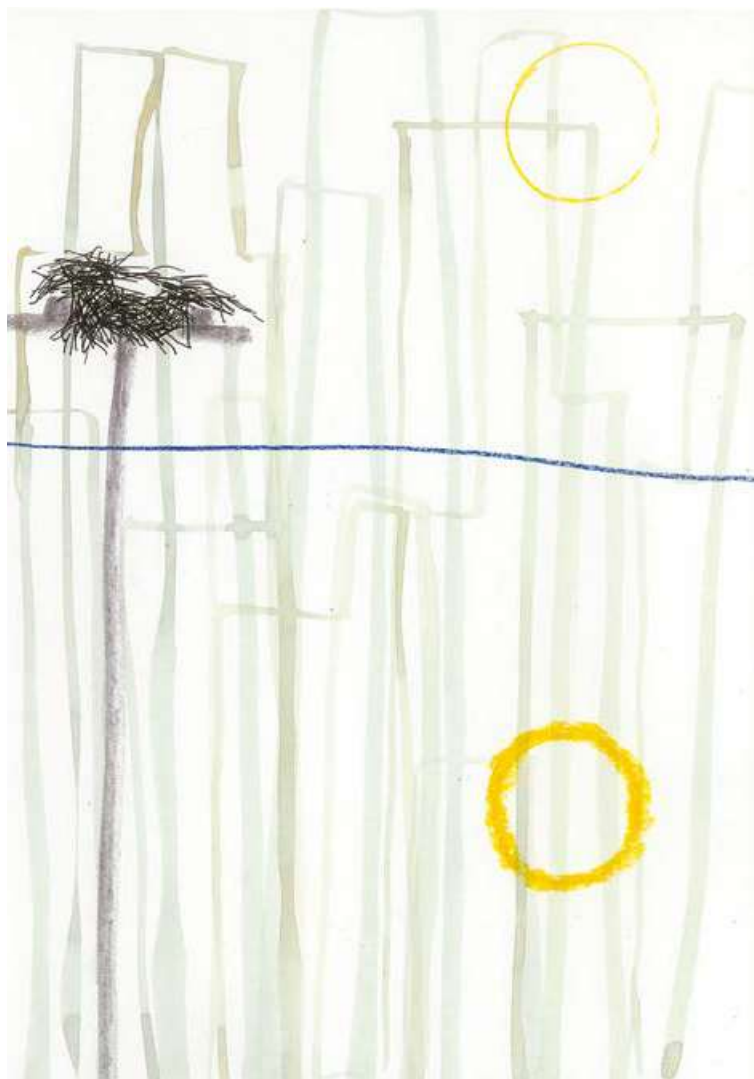
És un sensesostre amb reuma, aquests dies de pluja l'estan matant.

Va amunt i avall amb un carro ple d'andròmines, que se li queda encallat als carrers enfangats. I a més, ha marxat la llum. Només queda un fanal encès, al davant d'una mansió, que deuen alimentar els mateixos propietaris; per això ha vingut a passar la nit al seu porxo, li fa por la foscor.

Per sort, ja queda poc per a l'albada.

Hauria de marxar d'aquest poble humit i fred, però ell és home de costums. Li agrada veure les mateixes cases de sempre, la mateixa gent traient el cap per la finestra, és tafaer. I detallista. Recorda l'any en què van passar les coses més anodines per l'alçada que tenien els arbres en aquell moment, i si tenien fulles o no l'ajuda a establir en quina estació de l'any succeïa.

Té enveja de les famílies que veu a través de les finestres? Sí i no. Vol-dria viure amb més comoditat, però li fa por pensar que se'n cansaria. S'engreixaria, amb tres àpats al dia, i a ell li agrada estar prim com sempre. Ara, podria seure a prop del fanal sense témer que el facin fora i hagi de tornar a la foscor. Sí i no.

Il·lustració: Rosa Aguiló Miquel

Avui plourà? Mira que fa anys que dorm al carrer, i encara és incapaç d'identificar els núvols. Per això no fa grans distàncies, també per això, per si comença a ploure i acaba tot moll, amb el seu reuma que el mata. Prefereix tenir sempre a prop un recer conegut, i no gosa sortir del poble.

El seu racó preferit, quan no és fosc, és a la plaça de la font; perquè allà pot beure, rentar-se a l'antic safareig i tafanejar. Li agrada especialment mirar-se la gent que el mira amb disgust, amb aires de superioritat. Sí, jo visc enmig del fang, senyora, vostè se'n sortiria millor que jo? Provi-ho i m'ho demostrí.

La seva dignitat és molt personal, potser la gent no la sap veure, però ell no la necessita pas, l'opinió dels altres.

| Xavi Silvestre |

Taller de llum, accidents i sentits. Escriptura creativa per Marie-Noëlle Marange i Carme Caum (Associació Entretemps). FJP. Març 2025.

Les cigonyes

Les veuré des de petita, m'agradaran sempre. Com elles, voldré pujar campanars, torres i muntanyes. Observaré pobles i paisatges des de molt amunt. Romandré encantada mirant com volen, com aterran als enormes nius que hauran construït, i que restauraran any darrere any. Al meu poble, n'hi haurà molts; per la carretera, els vells pals de la llum n'aniran també plens, però mai hauria somniat l'espectacle que veuré quan m'endinsi a la Chellah. Les cigonyes s'hauran apoderat de tota l'arqueologia; el blanc i el negre contrastaran amb la terra ocre, esquitxada pels mosaics de frisos i minarets, mentre sobrevolaran les ruïnes lentament. Els seus nius coronaran les restes de murs i dominaran les alçades i, des d'allà, el claueig s'estendrà pel gran recinte emmurallat.

Blau lluminós,
blanc i negre que hi volen:
natura o somni?

| Lola Barranco |

D'esgarriances i d'esgarriñades: Taller d'escriptura de poesia per Esteve Miralles. FJP. Abril 2024.

Al llac de Bracciano

I quan ens visiti la nit, veurem el llac tranquil i fondo, ple de cignes que hi nedaran per sobre. Una passarel·la s'endinsarà enfilada cap a la lluna plena. Els monjos budistes entonaran la seva oració de nit. Mentrestant, passejarem al voltant del llac, mirant el reflex de la lluna sobre l'aigua fosca. No se sentirà res més. La pau de la natura nocturna ens atraparà, i vindrà la son. A dormir.

La nit és fosca
i és rodona la lluna
que, al llac, s'admira.

| Maïte Lajarín Hidalgo |

D'esgarriances i d'esgarriñades: Taller d'escriptura de poesia per Esteve Miralles. FJP. Abril 2024.

Fent i desfent és una secció que vol donar a conèixer obres de creadors vinculats a Palafrugell aparellant literatura i arts visuals.

En aquesta ocasió us presentem una selecció d'obres dels alumnes de l'Aula de Lletres de la Fundació Josep Pla, dels cursos 2023-2024 i 2024-2025. A partir d'aquests textos i poemes, Rosa Aguiló ha elaborat les il·lustracions.

Podeu llegir més obres a la secció *La tria del professor* de cadascun dels tallers a <https://fundaciojoseppla.cat/au-la-de-lletres/>

Coordinació:

Anna Aguiló, Marta Gallart i Conxa Saurí, amb la col·laboració de la Fundació Josep Pla.